

סיפורו האישי של בועז שרעבי — כפי שסופר לשולמית י'ב: „אלן (מי'ין, מסתכלת בבעלה) הונתה אותי!"

בזמן הארוחה, כשניסיתי לחתוך סטייק בסכין, שבו לא שלטתי במיוחד, שפף לתוך פרצופו של השכן ממול. אמריקה פתחה בי את מה שהיה בפנים. פיתאום כאילו עברתי קרימה, מהצד האחורי של הבימה. אחי הופיע במועדון צברה, אצל ליאו פולד, ואני ניסיתי לעלות על הבימה ולשיר שיר של אלביס. אחי, שהוא כישרון גדול יותר ממני, חזר כיום בתשובה ועזב לגמרי את השירה. אז התחיל הרומן הממשי הראשון שלי, עם בחורה בשם שירלי. לא ידעתי אנגלית, ודיברנו רק עם הידיים. כש-

„היא רחשה אותי!"

נפרדתי ממנה, כ־5 לפנות בוקר, הלכתי ברחובות וצחקתי כמו משוגע. הרגשתי כמו מלך. אנשים שפגשו אותי היו בוודאי בטוחים שהשתגעתי. אני אוהב נשים, אבל אני לא רץ מחזר לחזר. אחרי שנה חזרתי הביתה.

את הסרט הענק קניתי לי מיגבעת של קאובוי ב־12 לירות, שהרווחתי ממיש"לוח פרחים, וקופסת סיגרים, שהכנסתי למעיל שקנה לי אבא באופנת פרסלר. עליתי על אוניו נוסעתי לאמריקה. הפשלה הראשונה שעשיתי היתה

הייתי ביישן נורא. כל שבועיים היתה לי חברה אחרת, ובלילות חלמתי שאני המלך והיא המלכה. בגיל 16 וחצי הורעתי להורים שאני נוסע לאחי נחמיה, שנמצא באמריקה. זה היה בשנת 1963. בריק או ראיתי

אחרי הבריציצה החלטתי שלמדתי מספיק, והתחלתי להיסחב אחרי כל מיני להקות מחול. הייתי מלווה אותן על טמבור. בגיל 16 עליתי בדרגה והפכתי למ"תופף. הייתי מלא ביטחון עצמי, אבל

ולדתי כמס' 2, כמישפחה שהיו כה חמישה אחים וחמש אחיות. אבי היה מנהל בנק ולמרות שהיינו מישפחה מרובת ילדים, לא היה חסר לי כלום. גרנו ליד כרסדהימנים והיתה לי ילדות מאושרת.

כל יום שבת בביתנו היה כמו חג פסח אצל מישפחה ישראלית רגילה. זה התחיל בצהרי יום שישי, כשהיינו נו מתגנבים למיטבה, כדי לגנוב את המאכלים המשגעים. שהוכנו על ידי אמי. אחר כך התחיל טקס הרהצה והלבשה, והיציאה כשורה עורפית אחרי אבא לבית הכנסת.

אנחנו מישפחה מלוכדת מאוד. היום גרות ארבע אחיות שלי האחת ליד השנייה. בתוכנית למד, וזה ביתי השני. בשבת היינו קמים בשעה 5 בבוקר והולכים לבית הכנסת. בשעה כואת אפשר היה עוד לראות את הירח.

הייתי שוכב סימפאטי, ולא פעם הייתי קושר את המתפללים בתפילת 18 האחד לשני, בעזרת קצות הציציות. היינו חורים הביתה מבית הכנסת כ־9 וחצי בבוקר, ואז היינו אוכלים ארוחת צהריים ענקית. מיד אחריה היו חייבים כולם לעזור למיטות, לשעתיים של מנוחה וקריאה. ואז היינו קמים והולכים לשיבת ג'עלה. זה ללכת בריגול לחלוץ או לכתיים, כל שבת לבית אחר של ידידי, שם היו מתאספים כל החברים של ההורים. כל אחד היה מביא מהבית חבילה של תבשילים ומאכלים. כל הנשים היו פותחות את החבילות וכולם היו אוכלים, מדברים ושרים.

לא רץ מחזר לחזר
הליכות האלה, של קילומטרים, לביתם של ידידי המישפחה. היו השעות היקרות לי ביותר, כי אלה היו השעות היחידות בשבוע שאני היה שייך כולו לי. היינו הולכים ומדברים. כשכולם שרו, עלה אבי על כולם. אני רק יכול לצחצח לאבי את הנעליים בשירה. איזה קול יש לו! עדי הבריציצה, אלה היו חיי.

כתב התביעה למזונות שהגישה אלן שרעבי

לתובעת ידוע מידיעה אישית, כי הנתבע אף מחשש חישש לעי תים מזונות. בחברת זמרים אחרים. הנתבע תטען כי התנהגותו של הנתבע אינה מתיישבת עם זכותה למדוד (זיר) שקט ושלו, ויש להוציא נגד הנתבע — אלא אם כן ישנה את התנהגותו — צ'רמניעה. שיאסור עליו את הכניסה לדירת מגוריה.

הנתבע חייב במדורה של התובעת. לרבות שימור המיסלסלוק המשמשים לקיומה היומיומי, במצב תקין. כפי שהם בדירת מגוריה. לבית מישפט נכבד זה הסמכות העניינית והמקומית לדון בתביעה. אשר על כן יתבקש כבוד בית המישפט להזמין את הנתבע לדון ולחייבו כלהלן:

- לשלם לידי הנתבע על חודש תיה סך של מיליון שקל לחודש ול- הצמיד סכום זה למדד-יוקרה-מחיה. מדי חודש בחודשו.
- לפסק ריבית והפרשי-הצמ"דה על כל סכום מזונות אשר לא ישולם בעתו.
- לחייב הנתבע במדורה של התובעת.
- לאסור על הנתבע — כל עוד לא ישנה התנהגותו — את הכניסה לדירה ברחוב הנוטר 32, תל-אביב.
- לחייב הנתבע בהוצאות המישפט ושכ"ט (שכר טירחת) עורכי-הדין.

הסורגים, שבו כיכב, אנשי עולם תחתון, אשר ישמחו למלא עבורו כל מטרה אלימה. הנתבע אף החל להרבות בש"תיית משקאות חריפים, וכשהוא בגילופין אין הוא שולט בהתנהגותו והוא מסוגל לפגוע בתובעת מגיעה פיסית חמורה. ביום 2.3.1985 הגיע הנתבע לביתו, סמוך לשעה 6 בבוקר, כש-

הנתבע הבטיח „הרים וגבעות" והתובעת זקוקה למיליון לחודש

הוא שותי, והחל לשבור דברים ב"בית. הוא קרע בסכין את קר-הסלפון ושבר תנור-השמן. שפך קומקום מים חמים על הריצפה והפליא בתובעת את אגרופיו. ב"מיקרה זה לא נותרה לתובעת ברירה אלא להזמין מיסטר. אישור על הגשת התלונה מצורך לכתב התביעה.

יעוין כי לנתבע עבר מלילי, הקשור בתקיפות, ואלומות זו אף התפרסמה בעיתונות. לכתב-התביעה מצורפות שלוש כתבות עיתון נאיות הקשורות לעברו האלים של הנתבע. כמורכב מצורך מיכתב ש"נשלח לנתבע משכן וטכנאי בשם נ"ח רוטשילד. החושף את אופיו של הנתבע.

נות חודשיים בסך מיליון שקל לחודש. כלהלן: מאה אלף שקל למכולת, חמישים אלף שקל לפירות ולירקות, חמישים אלף שקל לבשר, מאה אלף שקל לביגוד והנעלה, מאה שמונים אלף שקל לאחזקת הדירה, מאה אלף שקל לטיפולים רפואיים, שישים אלף שקל לעזרת פעמיים בשבוע, ארבעים אלף למיספרה

וקוסמטיקה, מאה אלף לאחזקת רכב, מאה אלף לבידור, בתי-מלון ומסעדות, המישים אלף לביטוחים ואגרות ומאה אלף שקל לספרים, עיתונים ותקונים שונים. הנתבע חייב במזונות התובעת, והוא יכול לשלם הסכום הנ"ל ללא כל קושי. לאחרונה החל הנתבע לנהוג בתובעת באלימות פיסית ונפשית, ובכמה מיקרים היכה אותה באכזריות. התובעת, אשר חששה לשמו הטוב של הנתבע, נמנעה מלהתלונן עליו במישטרה.

הנתבע מאיים להוסיף ולפגוע בתובעת, ואף סיפר לה כי הכיר במהלך הסרטת הסרט מאחורי

זהו נוסח כתב-התביעה, שהגיש אלן שרעבי נגד בעלה, בועז שרעבי, מרחוב הנוטר 32, תל-אביב. הנתבע, בועז שרעבי, מרחוב הנוטר 32, תל-אביב, תביעה למזונות, למדור ולצו מניעה. הנתבעת והנתבע, יהודים אור-חישראל, נישאו בחו"ק (בחופה וקידושין) כדמו"י (כדת משה ויש"ר אל). ביום 19.6.1984.

הנתבע, שהוא זמר ומלחין ידוע, הבטיח לתובעת למני הנישואין, ה"רים וגבעות", חיים מלאי תוכן ועניין, עושר רב ותפוקים. כמו כן הבטיח הנתבע לתובעת להעביר על שמה את מחצית דירת-המגורים שנקבעה למגוריהם. הנתבע הסביר לתובעת, כי הכנסותיו מהופעות וממכירת תקליטים וקאסטות עולות על 10,000 דולר לחודש, וכי חייב עימו יהיו "גן-עדן על אדמות", "גן-העדן" המביטח נמשך תקופה קצרה בלבד, ולאחר מיספר חודשי-נישואין זנח הנתבע את התובעת וחדל למרסנה לחלוטין. התובעת ניסתה לעסוק במיסחר בתמונות וציורים אמנותיים, אולם לא ראתה ברכה בעבודתה, ואף נגרמו לה הפסדים.

הנתבעת זקוקה, לאור רמת החיים שאליה הורגלה ולאור הבטיחות הגבוהות של הנתבע, למזון